

[Inge Krogh]

Allerede da forslaget til bilstandsloven var til behandling her i tinget i 1974, stillede kristeligt folkeparti ændringsforslag om hjælpeforanstaltninger uden forældrenes samtykke for at øge barnets og forældrenes rettigheder. De blev ikke vedtaget, og vi hilser dette lovforslag med glæde.

Det er en meget alvorlig sag at fjerne et barn; der er følelsesmæssige bindinger, som det er meget vanskeligt at vurdere, og som næsten altid er meget stærke.

Vi er tilfredse med, at forældrene kan få beskikket en advokat, når sagen bliver behandlet i socialudvalget, for det er vanskeligt for forældre at udtale sig, når de føler sig omgivet af eksperter.

Ved akut fjernelse af barnet kan bestemmelsen tages af socialudvalgets formand eller næstformand. Afgørelsen skal forelægges socialudvalget inden 7 dage.

Jeg synes, det er lang tid, og fristen kunne formentlig være noget mindre. Når fristen er lille, begynder man at arbejde med det samme. Der anføres weekend osv., men en lørdag bør i hvert fald ikke være en forhindring for, at der kan træffes afgørelser i et socialudvalg.

Der er en bestemmelse om, at socialudvalget, hvis barnet befinder sig hos den af forældrene, der ikke har forældreretten, ikke kan tillade den af forældrene, der har forældreretten, at hjemtage barnet, hvis der er rejst sag om forandring af forældreretten. Det er en bestemmelse, som vi må hilse med tilfredshed. Den løser den konflikt, der kan komme mellem et socialudvalg og en domstols afgørelse. Socialudvalgets kompetence viger for domstolens, og det synes vi er rimeligt.

Socialministeren (Bent Hansen):

Jeg skal takke for den venlige modtagelse, forslaget har fået hos alle, der har haft ordet, og blot knytte nogle enkelte, mere principielle bemærkninger til den diskussion, som har været ført.

Hr. Askjær Jørgensen var inde på spørgsmålet, om det overhovedet var nødvendigt med en psykologisk-pædagogisk konsulent. Dertil skal jeg sige, at det er helt i overensstemmelse med forslaget's ånd og hensigt, at en sådan psykologisk-pædagogisk konsulent

stilles til rådighed også i disse meget ømtålige og penible sager.

Hvad selve lovforslagets titel angår – og her tænker jeg på fru Yvonne Herløv Andersen, der henviser til titlen »hjelpeforanstaltninger uden samtykke« og mener, at man i stedet for måske direkte skulle tale om tvang – skal jeg erindre om, at man, da bilstandsloven blev lavet, ønskede at understrege, at denne lov ikke tilsigter tvangsmæssige ordninger, hvor disse på nogen måde kan undgås. For det afgørende i disse regler er, at der er tale om situationer, hvor et barns velfærd er truet, og hvor samfundet derfor er nødt til at gribe ind med hjælpeforanstaltninger.

Endelig vil jeg lige understrege, at der hele tiden har deltaget en underrettsdommer i behandlingen af disse sager.

Jeg skal i øvrigt endnu en gang takke for modtagelsen og blot i anledning af hr. Tinnings meget vidtgående betragtninger om børns ret til separation fra hjemmet henviser til den opfølgning af børnekommissionens forslag, som senere vil finde sted.

Tinning (VS):

Jeg skal gøre det meget kort; det er blot en bemærkning til socialministeren. Ud over en henvisning til det opfølgende arbejde i anledning af børnekommissionens betænkning kunne jeg godt tænke mig at få noget at vide konkret. Børnekommissionen nævner faktisk, at man i forbindelse med sager vedrørende forældremyndighed og samkvemsret kan forestille sig en ordening med en værge, der bistår barnet. Det samme kan diskuteres helt konkret i denne forbindelse; det kan være i den udgave, det kan være advokatbistand til barnet, og det kan være en kombination. Vi er ikke tilfredse med at blive henvist til, at børnekommissionens betænkning vil blive opfulgt engang. Det vil den da sikkert, men vi vil også godt konkret, når der dukker lovforslag op, hvor man kan gøre det, se det gjort.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg skal blot sige til ministeren, at når jeg, som jeg forsigtigt udtrykte det, rynkede brynene vedrørende forslaget om dommeren og konsulenten, skal det ikke forstås så bomba-